

Craz: Béla

– És ezt a dombot tényleg emberek építették? – kérdezte Béla, és lelkesen ásott tovább.

– Igen. Csak sok-sok évvel ezelőtt – felelte neki Niki, majd letépett egy fűszálat, rágcsálni kezdte.

– És tényleg ezer évvel ezelőtt? – Béla hangja letről érkezett. Niki már innen ülve nem is látta őt, a barátja gyorsabban haladt a terepmunkával, mint gondolta volna.

– Hát, napra pontosan nem tudom megmondani, de szerintem még a honfoglalás előtt – jött rá odafentről a válasz.

A lány hanyatt feküdt a kis dombon, és az égre felkapaszkodó első csillagokat tanulmányozta. Hirtelen született meg az az ötlet, hogy kijöjjenek kincset keresni, de egyáltalán nem bánta. Azután ez a lökött annyira belelkesült, hogy nem volt szíve visszakozni.

Végül is, miért ne? – gondolta. – Hiszen mások találtak már így honfoglalás korabeli tarsolylemezt is. Igaz csatornaépítés közben, és nem szánt szándékkal.

A hely a beavatatlanoknak kívülről csak egy bokrokkal benőtt dombocskának tűnt. Egy átlagember nem sejtette, mi is valójában. Kunhalom. Azaz egy a ma még fellelhető, halmok közül itt, nem messze Simagöröngyös határától. A kis falu környezete számos hasonló kiemelkedéssel büszkélkedhetett, pedig jó pár eltűnt már az évek folyamán. Főleg az utóbbi kétszáz évben, a folyamatos földművelés által. Egyszerűen beszántották őket.

Béla kicsit már lihegett, és éppen szünetet akart tartani, amikor az ásó fémfeje kövön koppant. Méghozzá egy jókora kövön.

– Mi a fene? – motyogta közelebb hajolva. – Úgy látszik találtam valamit – egyenesedett fel, és vigyorogva nézett barátnőjére.

Niki bekapcsolta az elemlámpáját, és odavilágított a gödörben várakozva ácsorgó tiszteletbeli kutatómunkás, avagy önjelölt kincsvadász bakancsos lábai elé.

Az első után sorra tűnt fel a többi, egymáshoz hasonló, sorba rakott kődarab.

– Vajon mi lehet ez? – kopogtatta meg Béla az ásóval az úgy-ahogy megtisztított részt.

– Hát nem látod? Ez egy titkos földalatti út, ami elvezet minket a letűnt korok hajnalára – mosolyodott el Niki. – Még az is lehet, hogy tényleg találtunk valamit.

– Akkor ez egy sírkamra? – kérdezte Béla, miután segített Nikinek leereszkedni a beomlott részen.

– Úgy tűnik – világított körbe a lány a lámpával. – Még szerencse, hogy beszakadt alattad.

– Igen? Szerencse? – tapogatta meg a fiú még mindig lüktető bal bokáját.

– Tudod, hogy nem úgy gondoltam! – sóhajtott fel kincskereső társa, majd észrevett valami csillogót az elemlámpa fénykörében. – Ezt nézd!

– Mit találtál? – Béla feledve harci sérülését már a lány mellett állt. – Ez az?

– Igen – mosolyodott el Niki. – El sem hiszem, Béla – forgatta kezében a csillogó, olyan húscentis szépen megmunkált ezüstlemezt. – Ilyet találtak Túrkevén is, azt láttam régebben egy múzeumban. Meglehet ezer éves is!

Ezer esztendő? Ennyit aludtam volna? Megnyúzom azt a nyavalyás táltost, sejtettem én, hogy az a bolondgomba szippantós...

Ezer év? Akkor mégsem nyúzom meg. Végül is sikerült. Csak az időzítéssel akadt egy kis probléma – merengtem, miközben a lány lelkesen tisztogatta azt a vacak tarsolylemezt.

Ezer év! Vajon milyen most Magyarország? Ez nagyon sok idő... az több, mint negyven emberöltő...

A legegyszerűbb, ha tőlük kérdezem meg, hiszen kiszabadítottak, én hiába is próbáltam kijutni miután nemrég felébredtem.

De mi a nyavalyát akarnak azzal a vacakkal, egyszerű ezüst csecsebecse. Így észre se vesznek. Közelebb megyek.

Béla az elemlámpa fénykörén túl valamilyen mozgást érzékelt. Csak nem fog abban a sarokban is beomlani a tetőzet? – borsódzott meg hirtelen a háta. Kivette a lámpát Niki kezéből, és arra világított, ahol...

– Áááá! Egy élő csontváz! – ordított, majd ész nélkül rángatni kezdte a lányt, minél messzebb attól a rettenettől.

Niki először nem értett semmit, de ahogy felpillantott meglátta a pár méterre lévő halottat. Ami feléje közeledett!

Azonnal ledermedt, tehetetlenül hagyta, hogy Béla több-kevesebb sikerrel a beomlott rész felé cibálja. Az idő valahogy furcsán lelassult számára, arra eszmélt, hogy a csontváz kezére tapadt rongydarabokat nézi, ami valamikor régen az öltözete lehetett. Most már csak poros foszlányok voltak, ötletszerűen odatapadva a csontokhoz.

Az rendben van, hogy a terepmunka izgalmasabb, mint mondjuk egy múzeum raktárában leltárba vezetni minden apró cserépdarabot. De ez azért túlzás – gondolta Niki, miközben automatikusan beazonosította a csontváz fején punnyadó, valaha – a múlt ködében – szebb napokat látott, de viszonylag épségben megmaradt jellegzetes magyar fejfedőt.

– Mi nem akartuk megzavarni a nyugalmadat – motyogta a lassan utána lépkedő felé, miközben barátja már a földomláson próbálta felcibálni.

A kamralakó megállt, majd félrefordított koponyával figyelte kiszabadítóit, amint felkapaszkodnak a meredek földhalmon.

Mintha csak gondolkodna valamin – tűnődött Niki, majd összeszedte a fent maradt expedíciós felszerelést, és nagyot sóhajtvá Béla után kocogott, aki mindeközben tekintélyes egérutat szerzett.

Nem volt egyszerű dolog kikecmeregni, de megoldottam. Jólesett újra a szabad ég alatt tartózkodnom, habár éppen éjszaka volt, és csak a Hadak útja pislákkolt odafent. Valahogy halványabbnak tűnt, mint ahogy emlékeztem rá.

Vajon hová sietnek ennyire? A lány szimpatikusnak tűnt, meg a vele lévő harcos is, már csak azért, mert őt is Bélának hívják, mint engem.

Remélem, gyorsan utolérem őket.

Talán hivatkozhatok rá, hogy anyagi ágon rokonságot ápolok Falicsi nagyfejedelem unokahúgával – merengtem, majd a nyomokat követve elindultam egy távoli, furcsa fényforrás felé.